

Búcsúzunk – mi is

A Magyarországi Református Egyház mély gyászát és együttérzését fejezi ki a Hazánkban és a világ különböző országaiban élő római katolikus testvéreknek II. János Pál pápa elhunytá és temetése alkalmával.

A sok „áldással és veréssel” megterhelt nemzetünk történelmének fordulópontját is jelzi ez, mert olyan egyházfőt szólított az *Élet és Halál Ura* haza „abba a házba, ahol minden élő találkozik” (Jób 30,23), aki kivételes eszközzé vált Isten kezében.

A búcsúzásnak és a gyásznak az idején is felcsendül a feltámadásba vetett hitünk, hirdetvén, hogy nem az elmúlás és a halál erőié az utolsó szó az életben: „hála Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által!” (I. Kor. 15,57). Ez az üzenet tárja fel a fiatal nemzedékek előtt a jövőbe vezető út kapuját.

A gyász sötét napjaiban azt emeljük ki, ami mindenkiben felejthetetlen marad. Azt, hogy a merész nyitások útján még bátrabban tovább lépett nemcsak a többi keresztyén egyház, hanem a világvallások, sőt az egyházaktól elidegenedett életek felé is.

II. János Pálnak a Magyarországi Református Egyház irányában tett legkiemelkedőbb és legmerészebb döntése az volt, amikor a debreceni látogatásakor 1991 augusztusában – az Ige és imádság nagytemplomi szolgálata után – megkoszorúzta a gályarabok emlékművét.

Ez a lépése is egyike volt azoknak a megengesztelődéseknek, amelyekkel az „egyház gyermekeinek” az emberiség régmúlt és közelmúlt történelmében elkövetett bűneiért bocsánatot kért.

Minden nyitása elszakíthatatlanul kettős volt: megérteni a másik embert és a hitet elmélyíteni. Egyik a másikat nem kizárja, hanem feltételezi.

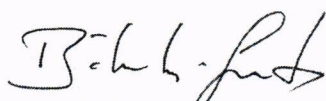
Szavai és tettei nem a szűkkeblű felekezetiesség, hanem hitének és meggyőződésének őrzését, hiteles megélését juttatta kifejezésre.

A Szentírásból táplálkozó református hitünkkel nekünk is hasonlóképpen kell cselekednünk.

A Zsinat Elnöksége nevében:

Budapest, 2005. április 7.

Dr. Bölskei Gusztáv
püspök,
a Zsinat lelkeszi elnöke